

The author concludes that, in general, the method of interpreting a contract *contra proferentem* is an effective tool for ensuring fairness in resolving contractual disputes, in particular those caused by contracts with unfair terms.

Keywords: interpretation of the contract, unclear terms, content of the contract, freedom of contract, standard terms of the contract, unfair terms.

Зеліско А., Соломка Т.

СТАРТАП-КОМПАНІЇ В УКРАЇНІ: ПРАВОВЕ ПІДГРУНТЯ

УДК 347.19

Постановка проблеми. Інновації та усе, що із ними пов'язане, перестали бути на сьогодні чимось незвичним, оскільки ці поняття пронизують буквально усі сфері соціуму. Стрімкість технологічного прогресу та поява застосовуваних для його реалізації конструкцій не завжди дозволяє правникам та законодавцям створити саме правову платформу для їх впровадження у правовідносини. Як наслідок, маємо достатньо поширену ситуацію, за якої спочатку інноваційний бум породжує явище, а правники навздогін розробляють для нього адекватні правові конструкції. Яскравим прикладом означених тенденцій є явище стартапів. Правова доктрина знаходиться у стані вирішення складних завдань кваліфікації та визначення правового підґрунтя уже сформованого явища стартапу. Будучи новітнім для сучасних відносин, стартап динамічно розвивається у сучасних умовах, не володіючи при цьому достатнім рівнем правового регулювання у вітчизняному законодавстві. Сприяє наведеним проблемам також і відсутність практики використання таких правових інститутів в Україні.

Очевидно, що викладені обставини зумовлюють надзвичайну потребу у наукових розвідках у напрямі здійснення детального наукового аналізу даного правового поняття, окреслення його сутності, характеристики та формування підходів до правового розуміння цього явища, окреслення адекватних для цього явища правових форм реалізації інновацій.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Унікальність розкриття правового підґрунтя стартапів в Україні полягає у не-

обхідності врахування ряду різноплощинних наукових доробок провідних учених, адже ідеться і про врахування специфіки інновацій і спеціалізованих досліджень у цій сфері, а також про наукові напрацювання щодо основних правових форм, у яких реалізуються інновації, основа яких знаходиться уже у цивілістичній площині. Питаннями, які стосуються безпосередньо чи опосередковано особливостей інновацій як об'єктів правовідносин займалися такі провідні учені, як: Ю.Є. Атаманова, О.М. Вінник, О.Е. Сімсон, В.В. Поєдинок та інші. Оскільки станом на сьогодні ми бачимо, що для стартапів використовується форма юридичної особи, то зазначеної тематики стосуються і наукові дослідження у сфері цивільного права загалом та корпоративістики зокрема. У цьому сенсі варто згадати праці В.І. Борисової, С.М. Братуся, В.А. Васильєвої, О.М. Вінник, О.В. Дзери, А.С. Довгерта, Д.В. Задихайла, А.В. Зеліско, О.Р. Кібенко, О.Р. Ковалишина, В.М. Кравчука, Н.С. Кузнецової, В.В. Луця, Р.А. Майданика, В.К. Мамутова, О.А. Підпригори, І.В. Спасибо-Фатєєвої, Р. О. Стефанчука, І.А. Тарасова, Є.О. Харитоновна, О.І. Харитонової, В.Ф. Чигиря, Я.М. Шевченко, Г.Ф. Шершеневича, М.Й. Штефана, В.С. Щербини, О.В. Щербини та ін.

Метою цієї статті є аналіз поняття стартапу саме із правової площини та характеристика тих правових конструкцій у формі юридичної особи, які є найбільш оптимальними для використання у сфері стартапів.

Виклад основного матеріалу. Технологічний бум у сучасному суспільстві спонукає бізнес віднаходити максимально оптимальні форми для реалізації інновацій з метою отримання прибутку від такої діяльності. Як наслідок, стартапи та проблеми їх розвитку знаходяться на піку сучасних теоретичних та прикладних обговорень. Варто відзначити, що основна більшість підготовлених із цього питання праць, розглядають стартапи з погляду соціально-економічних їх характеристик, у той як активне впровадження їх у правовідносини визначає потребу окреслення їх правової форми функціонування. Цей аспект їх розвитку не є дослідженим у науці, а практика використання таких правових інститутів іще не сформована. Така ситуація зумовлена об'єктив-

ними чинниками, адже можемо констатувати той факт, що чинне законодавство наразі не встигає вчасно реагувати на суттєві зміни у окремих сферах суспільних відносин, які потребують правового регулювання.

Окреслюючи проблематику обрання правової форми стартапу, однозначно, потрібно опиратися на традиційні правові конструкції приватного права – договір та юридична особа. Цілком очевидно, що в силу диспозитивності приватно-правового регулювання потенційний засновник стартапу буде враховувати свої власні індивідуальні потреби. Враховуючи плюси конструкції юридичної особи, пов'язані із можливістю відокремленості можливих ризиків (а в сфері інновацій ці ризики максимальні) від особи засновники стартапу, юридична особа має суттєві переваги. Тому найбільш поширеною формою стартапів у світі є саме стартап-компанії (юридичні особи).

Аналітика правової сутності стартап-компанії спонукає проводити її у двох системах координат. По-перше, існує потреба з'ясування характеристик суто стартапу як інноваційного явища для розкриття його кваліфікуючих характеристик. По-друге, виникає необхідність розкриття ознак тих юридичних осіб, які використовуватимуться для реалізації стартапу. Потрібно при цьому враховувати, ці дві системи ознак нерозривно пов'язані між собою, так як особливості явища стартапу загалом впливатимуть на характеристики та організаційно-правову форму юридичної особи, яка використовуватиметься для стартапу.

Щодо ознак стартапу загалом, то вони формуються на соціально-економічних передумовах виникнення такого інституту. І проблема таких ознак у підґрунті своєму має відсутність дефініції такого поняття на законодавчому рівні.

Є. В. Чазов у своїй науковій праці «Стартап як нова форма ведення бізнесу» визначив поняття Стартапу «як недавно створену компанію, що буде свій бізнес на основі інновацій та інноваційних технологій, володіє обмеженою кількістю ресурсів і планує виходити на ринок» [1]. Головною ознакою, що свідчить про правову природу Стартапу є «інновація», тобто новизна (може стосуватися щодо впровадження нових або значного поліпшен-

ня старих технологій, процесів виробництва, видів продукції або послуг тощо). Згідно із положеннями Закону України «Про інноваційну діяльність» «інновація» розробляється відповідно до інноваційного проекту, має бути дійсно новою, тобто не зареєстрованою і не використовуваною іншими суб'єктами підприємницької діяльності в Україні.

Другою поширеною ознакою є те, що така організація має бути новоствореною. Очевидно, неможливість віднесення до стартапу уже діючої компанії повинна сприйматися із застереженням. Якщо правовою ознакою стартапу є новизна, пов'язана із розробкою та впровадженням інновацій, то Закон України «Про інноваційну діяльність» передбачає спеціальні документи, які регулюють саме цей аспект діяльності юридичної особи – інноваційний проект. Саме з реєстрацією інноваційного проекту слід пов'язувати можливість ідентифікації компанії як стартапу, адже саме він містить усі аспекти використання інновацій юридичною особою. І дійсно, діюче законодавство не містить заборон для уже діючої компанії змінити свій тип функціонування на діяльність суто у сфері розробки і впровадження інновацій. Такий крок юридичної особи у правовій площині набуває форми інноваційного проекту, його наступної реєстрації та легалізації інноваційної структури. Це є правові передумови можливості надання уже існуючій юридичній особі статусу стартапу.

Третьою ознакою виступає тимчасовий характер стартапу. Видається, що така характеристика визначена тим, що інновації на підґрунті яких створюються стартап як суб'єкт правовідносин, мають певний період часу протягом якого характеризуються новизною. Якщо виходити із таких обставин, то при досягненні початкових цілей стартап-компанія повинна трансформуватися у звичайну підприємницьку юридичну особу. Очевидно, що такі строки визначаються індивідуально і з правової позиції мають міститися у інноваційному проекті як основному документі стартапу. Таким чином, реалізація стартапу і виконання початкових інноваційних його цілей не обов'язково має мати наслідком припинення юридичної особи, яка створювалася первинно.

Однією з ознак стартапу є незалежність формування капіталу, що полягає у різних видах джерел його фінансування. З цього приводу варто зауважити, що окремі фахівці з економіки вважають, що виключно наявність іноземного інвестування компанії дає можливість кваліфікувати її як стартап. Це твердження з правового погляду не є обґрунтованим, позаяк фахівці з економічної сфери опираються у більшості випадках на статистичні дані, за якими більшість стартап-компаній функціонують завдяки іноземному інвестуванню. Однак, при цьому не можна не враховувати той факт, що наявність іноземного капіталу не є виключна для стартапів. З правової площини для стартап-компаній є характерним складений капітал, який дозволяє акумулювати значні фінансові ресурси, потрібні для реалізації стартапу. Складеність капіталу є однією з основних ознак корпоративних юридичних осіб, як зазначає В.А. Васильєва [2, с. 89]. Відповідно, для можемо стверджувати, що для стартап-компаній характерною є, зазвичай, корпоративність устрою. Безумовно, що це не імперативне правило, але корпоративна природа у найбільшій мірі відповідає тим цілям, які ставить перед собою потенційний засновник стартап-компанії.

Тож, на основі вищевикладених ознак можна сформулювати стартап як новостворену або ж діючу юридичну особу, яка зареєструвала інноваційний проект щодо розробки та впровадження інновацій та отримала у встановленому законом порядку статус інноваційної структури та стартапу. Безумовно, що умовою об'єктивності такої дефініції буде врегульований у законодавстві порядок надання юридичним особам статусу стартапу.

Друга система координат, у якій доречно проводити правову характеристику стартап-компаній, пов'язана із самою конструкцією юридичної особи. Враховуючи розкриті вище положення, можна ще раз констатувати, що у цьому аспекті для стартапів є притаманною корпоративність устрою. Означене твердження визначає потребу уточнення місця таких юридичних осіб в системі юридичних осіб приватного права. Якщо виходити із характеристик стартап-компаній як корпоративних юридичних осіб, то вони є класичними підприємницькими юридичними особами.

Належність підприємницьких юридичних осіб до корпоративних обґрунтовувалася у працях В.А. Васильєвої, А.В. Зеліско [3, с. 138, 4, с. 28]. В основі такого твердження знаходиться притаманність для підприємницьких юридичних осіб правового зв'язку між ними та їх учасниками, який проявляється у корпоративних правах. В повному сенсі про корпоративні права може йтися тоді, коли до їх змісту включені як майнові, так і немайнові компоненти. Окрім того, ознаками підприємницьких юридичних осіб є розподіл прибутку між учасниками. Очевидно, що саме останній аспект, а не сама мета прибутку має вирішальне значення. До такого висновку приводить ст. 86 ЦК України, яка дозволяє здійснювати підприємницьку діяльність і непідприємницьким юридичним особам, якщо така діяльність не суперечить їх меті. Отже, значення набуває не мета прибутку, а куди юридична особа його спрямовує [5, с. 99]. Такий критерій для розмежування підприємницьких і непідприємницьких юридичних осіб, фактично, згадується і в чинному законодавстві (Податковому кодексі України) [6]. Вказаний підхід є пріоритетним у науці і підтримується значною кількістю учених, наприклад, І.П. Жигалкіним, В.В. Кочиним, [7, с. 29; 8, с. 44].

Якщо комплексно охопити ознаки стартапу саме з позиції належності його до підприємницької юридичної особи приватного права, то у доктрині варто виокремлювати кілька груп таких ознак: 1) загальні ознаки - пов'язані з наданням цим утворенням статусу юридичної особи: організаційна єдність, майнова відокремленість, наявність цивільної правоздатності та дієздатності, реєстрація у встановленому законом порядку, самостійна майнова відповідальність за зобов'язаннями, участь в цивільному обігу від власного імені; 2) спеціальні ознаки – відмежовують підприємницькі юридичні особи від інших юридичних осіб приватного права: право на розподіл прибутку між учасниками або членами; 3) індивідуалізуючі ознаки – визначають організаційно-правову форму підприємницької юридичної особи приватного права: особливості створення та припинення юридичної особи, правового режиму майна, системи органів управління, здійснення корпоративних прав учасників або членів, обсягу відповідальності учас-

ників або членів за зобов'язаннями юридичної особи тощо [9, с. 98].

В українському законодавстві для юридичних осіб, які діють в сфері інновацій і, потенційно, можуть набувати статус стартап-компаній, передбачається ціла низка правових форм. Але чи всі вони є окремими організаційно-правовими формами юридичних осіб? Тут, безумовно, не все так однозначно. Чинне законодавство передбачає різні назви для таких юридичних осіб, але не передбачає чітко переліку правових ознак, які б кардинально відмежовували їх один від одного.

Першим у переліку згаданих нормативних актів йде Закон України «Про інноваційну діяльність» [10] в статті 1 якого встановлюється конструкція інноваційного підприємства (інноваційний центр, технопарк, технополіс, інноваційний бізнес-інкубатор тощо) – підприємство (об'єднання підприємств), що розробляє, виробляє і реалізує інноваційні продукти і (або) продукцію чи послуги, обсяг яких у грошовому вимірі перевищує 70 відсотків його загального обсягу продукції і (або) послуг». В статті 16 дещо інше визначення: «Інноваційним підприємством визнається підприємство (об'єднання підприємств) будь-якої форми власності, якщо більше ніж 70 відсотків обсягу його продукції (у грошовому вимірі) за звітний податковий період є інноваційні продукти і (або) інноваційна продукція». І, відповідно, формами інноваційних підприємств є технопарки, технополіси та бізнес-інкубатори. Тут критерієм належності юридичної особи до такої форми є обсяг продукції і послуг, які виробляються і реалізуються на основі інновацій. Щодо організаційно-правової форми, то Закон відповіді на це питання не дає. Враховуючи відсутність будь-яких вимог, це може бути будь-яка організаційно-правова форма підприємницької юридичної особи. Саме підприємницької, так як інновації, традиційно, здійснюються виключно задля їх комерціалізації, тобто отримання прибутку та розподілу його між учасниками.

На нашу думку, вказаний критерій обсягу виробництва та реалізації інноваційної продукції не є тією правовою ознакою, яка достеменно відображатиме специфіку діяльності такої юридичної особи. Виникає питання: чому 70 відсотків? Чи не може мати

такого статусу юридична особа, яка виробляє 50 відсотків обсягу товарів і послуг на основі інновацій? Тому такого критерію для надання статусу інноваційної юридичної особи, і, відповідно, стартапу, недостатньо.

Але окрім вказаної форми юридичної особи у сфері інновацій, законодавство містить ще й інші. Зокрема, це технопарки. Функціонування технологічних парків в Україні регулюється Законом України «Про спеціальний режим інвестиційної і інноваційної діяльності технопарків», згідно з яким технологічний парк (технопарк) - юридична особа або група юридичних осіб, що діють відповідно до договору про спільну діяльність без створення юридичної особи та без об'єднання вкладів з метою створення організаційних засад виконання проектів технологічних парків з виробничого впровадження наукоємних розробок, високих технологій та забезпечення промислового випуску конкурентоспроможної на світовому ринку продукції. Водночас не виставляються вимоги щодо інноваційних продуктів і (або) продукції чи послуг, обсяг яких у грошовому вимірі перевищує 70 відсотків його загального обсягу продукції і (або) послуг, на відміну від вимог до інноваційного підприємства [11].

Але у правовій площині усі ці назви не впливають абсолютно на організаційно-правову форму таких юридичних осіб – це може бути будь-яка організаційно-правова форма підприємницької юридичної особи, передбачена чинним законодавством. І специфіка вітчизняного законодавства полягає у тому, що назва такої юридичної особи, чи то технополіс, чи то технопарк, чи то бізнес-інкубатор, на організаційно-правову форму не впливає.

Трохи відмінна ситуація спостерігається у площині правового регулювання наукових парків. Нормативні акти, які ми аналізували не поширюються на регулювання наукових парків. Для них існує спеціальний закон. Закон України «Про наукові парки» у ст. 1 визначив дефініцію «науковий парк» як юридичну особу, що створюється з ініціативи вищого навчального закладу та/або наукової установи шляхом об'єднання внесків засновників для організації, координації, контролю процесу розроблення і виконання проектів наукового парку [12]. Виходячи із закріпленого в

Законі визначення, наукові парки є самостійним суб'єктом права – юридичною особою, яка характеризується такими ознаками, як: створення і реєстрація у встановленому законом порядку; можливість мати цивільну право- і дієздатність; право бути позивачем і відповідачем в суді; наявність організаційної єдності; можливість нести самостійно майнову відповідальність; здатність виступати від свого імені в цивільному обороті.

Водночас, значна питома вага публічного інтересу у сфері інноваційної діяльності визначає підвищений рівень державного регулювання наукових парків, який проявляється в комплексі особливостей правового статусу цих юридичних осіб. В першу чергу, йдеться про специфічний порядок створення парку. Згідно із ч. 1 ст. 7 Закону «Про наукові парки» рішення про створення наукового парку приймається його засновниками за погодженням із центральним органом виконавчої влади, що реалізує державну політику у сфері науки та інновацій (таким органом є МОН). Як зазначає Р.Б. Шишка, уповноважений орган державної влади вивчає в кожному окремому випадку необхідність та можливість створення такої юридичної особи, виявляє відповідність юридичної особи, що створюється, іншим значущим факторам [13]. Поміж важливих для таких юридичних осіб факторів варто вказати на обмеження у ст. 6 Закону, відповідно до яких у діяльності наукового парку не допускається здійснення таких видів діяльності як торговельно-посередницька діяльність, надання послуг побутового призначення, виробництво і переробка підакцизних товарів та інших, що не відповідають меті наукового парку. Тому можна стверджувати, що для наукових парків притаманною є спеціальна правоздатність, яка визначається та зумовлюється метою, задля здійснення якої їх було створено. Фактично, саме інноваційний характер діяльності наукового парку визначає його спеціальну правоздатність.

Як бачимо, для наукових парків і для технологічних парків характерною є встановлена у законодавстві виключна діяльність, пов'язана із розробкою та впровадженням інновацій. Тому визначення інноваційного підприємства у Законі України «Про інноваційну діяльність» щодо критерію у 70 відсотків продукції і

послуг, пов'язаних із інноваціями, не відповідає підходам спеціальних законів щодо технопарків та наукових парків.

Усі вказані види юридичних осіб у сфері інновацій (окрім наукових парків щодо яких немає у Законі відповідної вказівки), які можуть набувати статусу стартап-компанії, створюються у організаційно-правових формах, передбачених Цивільним Кодексом, а саме: у формі товариства з обмеженою відповідальністю та приватного підприємства. Таким чином, найменування «технопарк», «бізнес-інкубатор», «технополіс», «науковий парк» свідчить про виключний характер діяльності, предметом якої є розробка та реалізація інновацій. Щодо ж організаційно-правової форми, чинне законодавство не містить спеціальних вимог щодо неї. Враховуючи підприємницький характер діяльності таких юридичних осіб, це є організаційно-правові форми підприємницьких юридичних осіб, передбачені ЦК України.

Висновки. Розкриваючи питання правової форми стартапів, варто виходити із основних правових конструкцій приватного права – договору та юридичної особи. Цілком очевидно, що в силу диспозитивності приватно-правового регулювання потенційний засновник стартапу буде враховувати свої власні індивідуальні потреби. Враховуючи плюси конструкції юридичної особи, пов'язані із можливістю відокремленості можливих ризиків (а в сфері інновацій ці ризики максимальні) від особи засновники стартапу, юридична особа має суттєві переваги. Тому найбільш поширеною формою стартапів у світі є саме стартап-компанії. Інновація як основна кваліфікуюча ознака стартапів, дозволяє, опираючись на норми спеціального Закону України «Про інноваційну діяльність», визначити інноваційний проект як основний правовий документ, що є основою стартапу. Саме з реєстрацією його слід пов'язувати можливість ідентифікації компанії як стартапу, адже саме він містить усі аспекти розробки та реалізації інновацій юридичною особою. Розгляд природи інновацій як таких, які мають в основі мету їх комерціалізації, дозволив зробити висновок, що для стартапів найбільш оптимальною є форма підприємницької юридичної особи приватного права, яка відзначається корпоративністю устрою. Таким чином, видається за доцільне

визначати стартап-компанію як новостворену або ж діючу підприємницьку юридичну особу, яка зареєструвала інноваційний проект щодо розробки та впровадження інновацій та отримала у встановленому законом порядку статус інноваційної структури.

Чинне законодавство передбачає цілий перелік можливих юридичних осіб, предметом діяльності яких є розробка і впровадження інновацій і які можуть набувати статусу стартап-компаній, як-от: інноваційні підприємства, технологічні парки, наукові парки і т.д. Однак на законодавчому рівні відсутні єдині підходи щодо правових ознак таких юридичних осіб. Видається, що саме виключний вид діяльності щодо розробки і впровадження інновацій є найбільш перспективним для розробки єдиних правових підходів до надання таким юридичним особам статусу стартапів.

1. Чазов Є. *Стартап як нова форма ведення бізнесу. Наукові праці Національного університету харчових технологій*. 2013. № 52. С. 122–128.
2. Васильєва В. А. *Корпорації як суб'єкти корпоративних відносин. Корпоративне право України : підручник / В. В. Луць, В. А. Васильєва, О. Р. Кібенко [та ін.] ; за заг. ред. В. В. Луця. К. : Юрінком Інтер, 2010. С. 88–97.*
3. Васильєва В. А. *Проблеми розвитку корпоративного права. Приватне право*. 2013. № 1. С. 135–145.
4. Зеліско А.В. *Підприємницькі юридичні особи приватного права як суб'єкти цивільних правовідносин: монографія*. Івано-Франківськ, 2017. 445 с.
5. Зеліско А. В. «Підприємницька юридична особа приватного права» як системоутворююче поняття. *Право України*. 2015. № 4. С. 97–105.
6. *Податковий кодекс України : Закон, Кодекс від 02.12.2010 № 2755-VI // Відомості Верховної Ради України*. 2011. № 13–14, № 15–16, № 17. Ст. 112. URL : <http://zakon5.rada.gov.ua/laws/show/2755-17> (дата звернення 02.01.2021).
7. Жигалкін І. П. *Установи як юридичні особи : монографія*. Х. : Право, 2010. 168 с.
8. Кочин В. В. *Правова сутність юридичної особи*. *Юридична Україна*. 2013. № 5. С. 43–48.
9. Зеліско А. В. *Ознаки корпоративних юридичних осіб : теоретико-правовий аспект. Актуальні проблеми вдосконалення чинного законо-*

- давства України : зб. наук. ст. Івано-Франківськ : Прикарпат. нац. ун-т ім. В. Стефаника, 2011. С. 96–100.
10. Про інноваційну діяльність : Закон України від 4 липня 2002 року № 40-IV. Відомості Верховної Ради України (ВВР), 2002, № 36, ст.266. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/40-15#Text>.
 11. Про спеціальний режим інвестиційної і інноваційної діяльності технопарків: Закон України від 16 липня 1999 року N 991-XIV. Відомості Верховної Ради України (ВВР), 1999, N 40, ст.363. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/991-14#Text>.
 12. Про наукові парки: Закон України від 25 червня 2009 року № 1563-VI. Відомості Верховної Ради України (ВВР), 2009, № 51, ст.757. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/1563-17#Text>.
 13. Шишка Р. Б. Предпринимательское право Украины : учебник / Р. Б. Шишка, А. М. Сьттник, В. Н. Левков [и др.] ; под общ. ред. Р. Б. Шишки. Х. : Эспада, 2001. 624 с.

Зеліско А., Соломка Т. Стартап-компанії в Україні: правове підгрунття

У цій статті досліджується правова природа та ознаки стартап-компанії. Авторами висвітлено поняття стартапу через його кваліфікуючі ознаки та через ознаки юридичної особи у формі якої цей стартап діє. Зазначено та охарактеризовано організаційно-правові форми, передбачені в українському законодавстві для юридичних осіб, які діють в сфері інновацій і, потенційно, можуть набувати статусу стартап-компаній. Вказано на правові колізії та неточності в законодавстві України, зокрема щодо визначення кваліфікуючих ознак стартап-компаній та організаційно-правових форм у яких вони діють. Запропоновано шляхи вирішення зазначених правових колізій та ідеї для розвитку правового інституту стартапу в цілому.

Ключові слова: юридична особа, інновації, стартап, стартап-компанія, інноваційне підприємство, інноваційний проєкт, інноваційна структура, інноваційні технології, інноваційна діяльність.

Zelisko A., Solomka T. The startup companies in Ukraine: legal base

In this article the authors investigate the legal nature and characteristics of a startup company. The authors highlight the concept of a startup through its qualifying features and through the features of the legal entity in the form of which this startup operates. The organizational and legal forms provided in the Ukrainian legislation for legal entities operating in the field of innovation and, potentially, can acquire the status of startup companies are indicated and characterized.

Legal conflicts and inaccuracies in the legislation of Ukraine are pointed out, in particular regarding the definition of qualifying features of startup companies and organizational and legal forms in which they operate. Ways to resolve these legal conflicts and ideas for the development of the legal institution of the startup as a whole are proposed.

The authors came to the conclusion that the main feature that indicates the legal nature of the Startup is «innovation», (may relate to the introduction of new or significant improvements to old technologies, production processes, types of products or services, etc.). The Law of Ukraine «On Innovation» provides for special documents that regulate this aspect of the legal entity - an innovation project. It is the registration of an innovation project that should be associated with the possibility of identifying the company as a startup, because it contains all aspects of the use of innovations by a legal entity.

Determined Startup as a newly created or operating legal entity that has registered an innovation project for the development and implementation of innovations and received in the manner prescribed by law the status of innovation structure and startup.

The authors emphasizes that a holistic approach to regulating the status of such legal entities is appropriate to determine the exclusive type of activity, the subject of which is the development and implementation of innovations. This feature will be the basis for registration of the relevant innovative project and the acquisition of the status of a startup company.

Keywords: legal entity, innovations, startup, startup company, innovative enterprise, innovative project, innovative structure, innovative technologies, innovative activity.

Кузик В.В.

ЧЛЕНСЬКІ ТА КОРПОРАТИВНІ ПРАВА У НЕПІДПРИЄМНИЦЬКИХ ТОВАРИСТВАХ: СПІВВІДНОШЕННЯ ПОНЯТЬ

УДК 347.191.11

У вітчизняному цивільному законодавстві, при регламентації правового статусу товариств, здійснюється їх класифікація за тими чи іншими підставами, особливої уваги при цьому заслуговує їх поділ на підприємницькі та невідприємницькі товариства. Такий поділ встановлюється за критерієм мети, задля досягнення якої створюється товариство та особливостей розподілу прибутку, що врегульовано статтею 84 Цивільного кодексу України.

При цьому, механізм правового регулювання використання одержаного в результаті такої діяльності прибутку, як наголошується у літературі, полягає у тому, що він (прибуток) спрямовується, власне, на досягнення мети такої юридичної особи, а не розподіляється між її учасниками (членами). У цьому криється принципова відмінність між підприємницькими та невідприєм-